

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. N.,**
nar.,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2025, č. j. CPR-16013-5/ČJ-2025-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie

hl. m. Prahy, ze dne 31. 3. 2025, č. j. KRPA-104401-10/ČJ-2025-000022-SV, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „smluvní státy“) v délce 1 roku. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce uvedl, že je mu vytýkáno, že se dopustil protiprávního jednání v trvání od 7. 3. 2025 do zahájení řízení. Má za to, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené, neboť se jednalo o jeho první protiprávní jednání. Po odhalení protiprávního jednání se správním orgánem spolupracoval a napomáhal k objasnění skutkového stavu věci. Přislíbil také návrat do domovského státu. K protiprávnímu jednání se doznal, nicméně nevzniklo z důvodu jeho neúcty k právnímu řádu ČR, ale pro tíživé okolnosti, do kterých se dostal. Byl nucen se uchýlit k nelegálnímu pobytu z důvodu nutnosti zabezpečení rodiny v domovské zemi. Domnívá se, že je možné na něj působit i mírnějším opatřením než ročním správním vyhoštěním. Pochází z poměrně chudého státu, k jeho jednání jej dovedla nutnost. Žalobce se již ze svého protiprávního jednání dostatečně poučil. Délka neoprávněného pobytu dle něj nebyla nijak zásadně dlouhá, nadto nebyla adekvátně zohledněna v rámci hodnocení kritérií dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce by za jeho neoprávněný pobyt bylo přiměřené správní vyhoštění v délce do 6 měsíců nebo by bylo možné řízení překvalifikovat na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 31. 3. 2025 se na pracoviště cizinecké policie dostavil žalobce za účelem řešení pobytu v rámci dobrovolných návratů.
6. Při výsledku téhož dne žalobce sdělil, že nemá žádný důvod, který by mu bránil ve vycestování. Zdravotní pojištění sjednáno nemá. Peníze na vycestování nemá, požádal ale IOM, kde mu pomohou. Nemá zde žádnou osobu, vůči které by jeho vycestování mohlo být nepřiměřené. Nesdílí domácnost s občanem EU. Nemá zde ani žádné vazby. Rodiče, sourozenci i manželka se synem žijí v Uzbekistánu. Tam žalobce vlastní byt. Trestnou činnost zde nepáchal, není mu známa žádná překážka vycestování. Chce vycestovat domů. Do EU naposledy přicestoval dne 14. 3. 2024 z Uzbekistánu, jel do Litvy, kde byl do konce července 2024, poté jel do ČR a od té doby je tady. Přijel zde za prací. Žádal zde o azyl, ale ten mu nebyl udělen. Ví o tom, že se v schengenském prostoru nachází neoprávněně. Nyní pobývá v Krakově v Polsku na ubytovně, v Polsku také brigádně pracuje. Na výjezdní příkaz nevycestoval, protože neměl peníze, požádal o pomoc IOM a odtamtud jej poslali na policii. Celá rodina žije v Uzbekistánu, je ženatý a má jednoho syna. Peníze získává z brigád. Zdravotní stav je dobrý.
7. Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 31. 3. 2025, ev. Č. ZS58400, dle kterého je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné.
8. Rozhodnutím správního orgánu I. st. ze dne 31. 3. 2025, č. j. KRPA-104401-10/ČJ-2025-000022-SV, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo

správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států v délce 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od doby, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

9. Napadeným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. K námitce nepřiměřeně dlouhé délce správního vyhoštění soud uvádí, že tuto jako důvodnou neposoudil.
14. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*
15. Správní orgán I. st. uvedl, že dobu zákazu vstupu stanovil s ohledem na délku a závažnost žalobcova protiprávního jednání, kdy v ČR (EU) pobýval nejméně od 7. 3. 2025 do 31. 3. 2025 neoprávněně. Jako skutečnost ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že se správním orgánem spolupracoval a sám se dostavil své pobytové záležitosti řešit.
16. Žalovaný délku správního vyhoštění potvrdil a její odůvodnění rozvedl, kdy zmínil, že bylo přihlédnuto k žalobcem poukazovaným skutečnostem svědčícím v jeho prospěch – spolupráci se správním orgánem i faktu že šlo o první pochybení žalobce, rovněž bylo zohledněno, že se žalobce dostavil sám řešit své pobytové záležitosti. Dle žalovaného však nepřiměřenost délky správního vyhoštění dána nebyla, šlo o závažné protiprávní jednání. Žalovaný poukázal na to, že žalobce pobýval nejméně od 7. 3. 2025 do 31. 3. 2025 na území

ČR neoprávněně, kdy předtím zde neúspěšně vedl azylové řízení. Ke správnímu orgánu se dostavil až dne 31. 3. 2025, tedy v době, kdy již zde vědomě neoprávněně pobýval. U Mezinárodní organizace pro migraci v Praze (IOM) začal věc řešit až 28. 3. 2025. Žalovaný také doplnil, že žalobce přicestoval do ČR v červenci 2024 z Litvy za účelem výkonu práce, k čemuž ale nedisponoval žádným oprávněním, přestože zde poté vykonával brigády. Nenahlásil také místo pobytu v ČR ani neměl sjednáno zdravotní pojištění. Žalobce se tak dle žalovaného dopustil celé řady dalších pochybení. Vlastní vinou se ocitl ve své nynější situaci, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění, přičemž musí tímto způsobem nést důsledky svého jednání.

17. Soud k tomu uvádí, že z odůvodnění správního orgánu I. st. je patrné, že zohlednil závažnost protiprávního jednání – neoprávněného pobytu, a to včetně jeho délky přibližně tři týdnů. Zohledněna byla rovněž v žalobě uváděná spolupráce žalobce se správním orgánem, jakož i fakt, že se dostavil ke správnímu orgánem věc sám řešit. Žalovaný pak doplnil i další v žalobě namítanou skutečnost, a sice, že šlo o první protiprávní jednání žalobce.
18. Žalobce v žalobě akcentoval, že se ke správnímu orgánu dostavil sám, že se k protiprávnímu jednání doznal a spolupracoval se správním orgánem. Má rovněž za to, že délka jeho neoprávněného pobytu nebyla nijak zádní a mohlo mu být uloženo správní vyhoštění v kratší délce nebo mu mohla být uložena povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. K tomuto soud však uvádí, že co se týče uloženého správního vyhoštění, nepřiměřenost neshledal. Jakkoli je pravdou, že se žalobce dostavil ke správnímu orgánu sám s tím, že také sdělil, že požádal o dobrovolný návrat IOM, kteří jej poté poslali na policii, kdy důvodem proč nevycestoval na výjezdní příkaz, byl nedostatek finančních prostředků, je stále podstatné, že se žalobce dostavil na policii až přibližně tři týdny poté, co skončila platnost příkazu. Žalobci byla uložena povinnost vycestovat do 6. 3. 2025, ale dostavil se až 31. 3. 2025, tedy o přibližně tři týdny později, přičemž na tom nemůže nic změnit, pokud se dříve obracel pro pomoc na jiné organizace (doklad z IOM ze dne 28. 3. 2025). Snaha žalobce věc řešit, jeho spolupráce i délka neoprávněného pobytu byly ze strany správního orgánu I. st. vzaty v úvahu jako skutečnosti svědčící v žalobcův prospěch. Soud se ztotožňuje s žalobcem v tom, že jeho jednání bylo méně závažné, než je tomu u některých jiných případů, kdy je neoprávněný pobyt cizince odhalen až činností policie, nicméně soud ani se zohledněním těchto informací nepovažuje v dané věci jednorozhodnutí správní vyhoštění za nepřiměřené a neadekvátní. Bylo na žalobci, aby sledoval vývoj svých pobytových záležitostí tak, aby se včas dostavil věc řešit, přičemž pokud věděl, že nemá k vycestování z ČR, a tedy realizaci povinnosti dle výjezdního příkazu, dostatečné finanční prostředky, měl toto řešit včas na cizinecké policii, kdy se za tímto účelem mohl poradit mj. s nynějším právním zástupcem. Žalobce nesdělil, z jakého důvodu se dostavil pobyt řešit až tři týdny po skončení platnosti výjezdního příkazu, pokud by tak učinil, nebo pokud by se dostavil řešit svou záležitost dříve, mohly správní orgány tomuto přizpůsobit délku správního vyhoštění, nicméně toto se nestalo a žalobce se dostavil na policii až po zmíněných třech týdnech neoprávněného pobytu.
19. Soud pak ještě dodává, že z lustrací založených správního spisu odvolacího orgánu vyplývá, že žalobci byl výjezdní příkaz udělen nejen s platností do 6. 3. 2025 (od 5. 2. 2025), ale byl mu vydán již předtím, a to od 4. 12. 2024 do 2. 1. 2025 a od 30. 10. 2024 do 28. 11. 2024. K tomu pak je potřeba také dodat, že žalobce dne 30. 7. 2024 požádal o udělení mezinárodní ochrany, kdy řízení bylo dne 10. 9. 2024 pravomocně zastaveno pro nepřípustnost žádosti. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu, která však byla Krajským soudem v Praze dne 20.

11. 2024 zamítnuta (vedeno pod sp. zn. 55 Az 9/2024), následně bylo Nejvyšším správním soudem zastaveno řízení o kasační stížnosti. Žalobci samozřejmě nelze bez dalšího vytýkat, pokud v ČR vedl neúspěšné azylové řízení, nicméně vzhledem k tomu, že má zájem o dobrovolný návrat a nesdělil nyní správním orgánům nic o jakémkoli možném nebezpečí ve vlasti, lze se domnívat, že důvodem podání žádosti byla především snaha o řešení pobytu nikoli zákonnou cestou dle zákona o pobytu cizinců, nýbrž využíváním jiných institutů právního řádu ČR, tedy fakticky obcházením zákona. Pokud se cizinec opakovaně dostavuje k cizinecké policii, aniž by činil skutečné kroky k vycestování, nejde ve skutečnosti o jeho vůli vycestovat, nýbrž fiktivní součinností tomu bránit. Žalobce podal žádost o azyl na konci července 2024, kdy, jak sdělil při výslechu, do Litvy přijel 14. 3. 2024 a v ČR pak pobýval právě od července 2024. Žalobce se tedy, jak zmínil v žalobě, sice pokoušel svůj pobyt v ČR řešit tak, že projevil snahu realizovat svůj dobrovolný návrat do země původu, zároveň tak však učinil až poté, co všechny předchozí možnosti řešení pobytu selhaly, aniž by ze spisu bylo patrné, že dobrovolný návrat realizoval.
20. Žalobci nebylo uloženo správní vyhoštění přímo v souvislosti s nelegální prací, nicméně přesto i tyto skutečnosti mají význam pro kontext celé věci zejména ve vztahu k tvrzení žalobce, že byl do své situace doveden ekonomickou tísni. Pokud žalobce chtěl jet pracovat, byť i brigádně, do ČR, bylo jeho povinností si za tímto účelem opatřit potřebná povolení, což neučinil, ale naopak svévolně z Litvy odjel do ČR za prací bez jakýchkoli dokladů a zdravotního pojištění. Tímto způsobem na sebe jednak vzal nemalá rizika, pokud by měl například nějaké potíže zdravotního rázu, zároveň pak musel být připraven nést důsledky tohoto protiprávního jednání v podobě mj. uložení povinnosti vycestovat nebo správního vyhoštění. Ani namítaná tíseň zde nemůže být bez dalšího důvodem pro porušování právních předpisů. Soud nepřehlédl ani to, že žalobce při výslechu zmínil, že v době výslechu údajně bydlel v Polsku na ubytovně, což nijak blíže neobjasnil ve vztahu k pobytu v ČR, nicméně dodal, že i v Polsku měl pracovat, kdy však z ničeho neplyne, že by k tomuto byl oprávněn.
21. Lze dále poukázat na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2021, č. j. 4 Azs 84/2021 – 52, ve kterém soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud v návaznosti na výše uvedené upozorňuje, že správní vyhoštění není rozhodnutím sankční povahy v přísném slova smyslu, jakkoli jeho dopady takto cizinec, jemuž je uloženo, může nepochybně pociťovat. Jedná se o rozhodnutí vyjadřující zájem státu na tom, aby se dotýčný cizinec na území státu nezdržoval (srov. rozsudek NSS ze dne 27. října 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 58). Jak už několikrát zopakoval Ústavní soud (srov. jeho rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, či ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04), žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Správní orgány postupovaly v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců a při stanovení délky správního vyhoštění nepochybily, jelikož vzaly v úvahu konkrétní okolnosti případu, což se projevilo uložením zákazu pobytu na území ČR ve značně nižší výměře, než je horní hranice stanovená zákonem.*“
22. Důvodná není ani námitka nedostatečného zhodnocení kritérií dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle § 174a odst. 1 tohoto zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb*

ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

23. Správní orgány přiměřenost dopadů svých rozhodnutí důkladně zjišťovaly, avšak tuto neshledaly, přičemž soud jejich pochybení nenalezl. Žalobce je ženatý a má syna, přičemž jak sdělil, tito jeho rodinných příslušníci žijí, stejně jako jeho rodiče a sourozenci, v Uzbekistánu, kde žalobce zároveň vlastní byt, ve kterém se svou rodinou pobýval. Rovněž pak žalobce nemá žádné vazby v ČR, a to ani rodinné ani jiné. Jeho jedinou vazbou k ČR, potažmo EU, byla namítaná ekonomická nutnost, kdy zde vykonával práci. Jak nicméně soud již uvedl, výkon práce nebude ze strany žalobce možný, dokud si k tomuto neopatří příslušná oprávnění a povolení. Z tohoto důvodu by tedy jeho pobyt v ČR neměl žádný další důvod, nadto sám žalobce opakovaně sdělil svůj záměr vycestovat, kdy nevycestoval pouze z důvodu nedostatku financí. Žalobce v žalobě opakovaně akcentoval, že důvodem toho, proč pobýval na území ČR (schengenského prostoru) neoprávněně, měla být jeho tíživá situace, kdy Uzbekistán je ekonomicky slabou zemí a byl nucen živit rodinu, jejíž příslušníci se nachází v Uzbekistánu. K tomu soud nicméně podotýká, že žalobce při výslechu mj. sdělil, že pracoval v Polsku a v ČR na občasných brigádách, jeho výdělek tedy nebyl nijak stálý, nadto z ničeho ani neuplynulo, že by měl k tomuto účelu příslušná povolení, kdy sdělil také to, že nejprve z Uzbekistánu cestoval do Litvy, kde pobýval od března do července 2024. Žalobci do budoucna nebude bráněno, aby, vyřídí-li si k tomu potřebná oprávnění, se do zemí schengenského prostoru vrátil a vykonával zde pracovní činnost, bude však potřeba si za tímto účelem vyřídit potřebné doklady. Bez těchto dokladů by žalobce rodinu stejně podporovat nemohl, neboť k výkonu práce není nyní oprávněn. Soud dodává, že správní orgány také správně vycházely ze závazného stanoviska, které shodně s žalobcovými sděleními, neuvádělo žádné překážky vycestování žalobce do Uzbekistánu.
24. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. 9. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce